

Arrest

**nr. 178 473 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocate F. JACOBS *loco* advocate H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 maart 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 juli 2015 en dient op 30 juli 2015 een asielaanvraag in.

Op 23 maart 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 7 april 2016 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Sheikhal-clan te behoren. U bent geboren in Mogadishu en woonde in de wijk Darkhanley tot aan uw vertrek. Uw vader had een naaiatelier nabij de Barakamarkt waarin uw broers ook werkzaam waren. In 2007 werd uw broer bedreigd en werd hem opgelegd dat hij moest stoppen met het opmeten van de taille van vrouwen. Hij stopte hier een tijdje mee maar begon daarna opnieuw. Kort daarna werd hij doodgeschoten door al-Shabaab bij het verlaten van de moskee Sali Galbed. Kort hierna belde al-Shabaab uw vader en zei hem dat zijn andere zonen nog wel aan de beurt zouden komen.

Uw vader besloot hierop een andere man, Jeri, aan te nemen voor het opmeetwerk. Deze man werd in eerste instantie ook bedreigd door al-Shabaab, maar kon rekenen op bescherming van zijn clan (Abgal) waardoor de dreigementen stopten. Op een bepaald moment ging Jeri voor een tijdje op reis, en vroeg uw vader u het opmeetwerk voor uw rekening te nemen. Dit in de veronderstelling dat uw jonge leeftijd u zou behoeden voor problemen met al-Shabaab. Op een dag werd u, bij uw thuis, benaderd door hen en gearresteerd. Tijdens uw gevangenschap werd u mishandeld. U werd later terug vrijgelaten na onderhandelingen tussen de ouders en al-Shabaab. Kort na uw vrijlating nam Jeri zijn werk terug op. Einde 2007 werd u een tweede keer gearresteerd door al-Shabaab. U slaagde erin te ontsnappen. In januari 2008 werd Jeri terug bedreigd door al-Shabaab. Op 21 januari 2008 werd uw broer doodgeschoten omdat hij verkeerdelijk voor Jeri werd aanzien. Jeri stopte met het opmeetwerk en verliet het land. Vervolgens nam u het opmeetwerk opnieuw voor uw rekening.

In 2011 werd uw vader bedreigd door al-Shabaab. Op een gegeven moment kwamen ze uw vader in zijn atelier opzoeken. Uw vader dook net op tijd op de grond maar werd wel geraakt in zijn hand. Hij verloor zo 2 vingers en moest 2 maanden revalideren. Hierna, eind 2011-begin 2012, trok uw vader richting Hoosingo. Kort na zijn aankomst daar heeft u nooit meer iets van hem vernomen. Bij zijn vertrek spoorde hij u aan om het werk verder te zetten.

Ondanks de aanhoudende bedreigingen zette u het werk verder. Bij elke bedreiging legde u de situatie rustig uit. U diende eveneens een officieuze klacht in bij contacten die u had bij de overheid. Op een dag vroegen soldaten u een vlag voor de overheid te maken. Na deze opdracht werd u opnieuw met de dood bedreigd. U vroeg bescherming aan de overheid en kreeg deze ook. De bescherming was echter beperkt tot uw werkplaats. In 2014 werd u benaderd door Ahlu Sunna Waljama'a (ASWJ) met de vraag om 2200 vlaggen voor hen te maken. Reeds tijdens het uitvoeren van deze opdracht werd u opnieuw bedreigd. In het voorjaar van 2014, op de 23ste van de maand, werd u na uw werk achtervolgd. U sloeg op de vlucht. Terwijl u uw huis binnen ging openden zij het vuur. uw zoontje werd geraakt en overleed. U vluchtte onmiddellijk verder en dook 's nachts onder bij een kennis die voor u een mensensmokkelaar contacteerde. Op 27 april 2015 verliet u Somalië. U reisde via Kenia, Oeganda, Zuid- Soedan, Soedan, Libië, Italië en kwam vervolgens op 29 juli 2015 aan in België. Op 30 juli 2015 vroeg u asiel aan.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de reactie van u en uw familie op de herhaalde bedreigingen en aanslagen totaal onaannemelijk zijn. Zo dateren volgens uw verklaringen de eerste problemen met al-Shabaab omwille van het opmeten van de vrouwelijke taille en de vorm van de vrouwenkleden die werden vervaardigd in het atelier van uw familie reeds van 2007. Sindsdien werd onder meer uw broer vermoord, werd u tot twee maal toe door al-Shabaab gevangengenomen en kwam uw andere broer om het leven bij een aanslag op de persoon die na de dood van uw broer het opmeetwerk deed in het atelier (Jeri). Vreemd genoeg besliste u op vraag van uw vader het opmeetwerk over te nemen nadat Jeri omwille van de aanslag op zijn leven Somalië ontvluchtte (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.9). Ook na de aanslag op uw vader en diens vlucht zette u uw activiteiten ondanks aanhoudende bedreigingen verder (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.10) Gevraagd waarom u en aanvankelijke ook uw vader bereid waren dergelijke grote risico's te nemen geeft u aan dat u jong was. Jongeren onder de 15 worden volgens u meestal niet voor bepaalde dingen

bestraft aangezien de regels onder volwassenen gelden (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.11). Deze verklaring overtuigt niet aangezien uit uw beweringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zelf eerder wel degelijk reeds werd gevisieerd door Al Shabaab omwille van uw bezigheden in het atelier. U werd naar eigen zeggen immers tot twee maal toe door hen meegenomen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.9).

Verder geeft u aan geen andere optie te hebben gehad aangezien u geen ander werk had en niet over de financiële middelen beschikte om iets anders te beginnen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.11). Gezien de ernst van de (deels uitgevoerde) bedreigingen is een loutere verwijzing naar een gebrek aan alternatieven onvoldoende om uw roekeloos gedrag te verklaren. Dit des te meer aangezien al-Shabaab zich aanvankelijk enkel verzette tegen het vervaardigen van vrouwenkleding en de manier waarop de maten werden genomen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.11). U en uw familie hadden zich dan ook op eenvoudige wijze aan de vervolging door al-Shabaab kunnen onttrekken door zich toe te leggen op de andere producten die volgens uw verklaringen in het atelier werden vervaardigd namelijk mannenkleding, gordijnen en bekleding voor bankstellen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.4).

Het is in het licht van uw voorafgaande problemen met al-Shabaab ook totaal ongeloofwaardig dat u zomaar opdrachten aannam van hun tegenstanders zoals het Somalische leger en ASWJ (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.10). De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat u ervan uit ging dat u door al-Shabaab in het oog werd gehouden. U stelt immers dat ze wisten wie het atelier binnenkwam, hoe zij er uit zagen en op welk uur u de afmetingen had genomen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.10). Dat u desondanks in opdracht van soldaten een vlag maakte en in 2014 een opdracht van Ahlu Sunna Waljama'a aanvaardde om ook voor hen vlaggen te maken (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.4)p. 10) is totaal onaannemelijk. Gevraagd waarom u dergelijke risico's nam, verklaart u dat al-Shabaab in die periode niet heel machtig was en u gedurende een tijd geen bedreigingen meer had ontvangen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 14). Deze verklaring is echter gebrekkig gezien de gebeurtenissen die zich volgens uw eigen verklaringen reeds voordien hadden afgespeeld. Bovendien verklaart u zelf dat u regelmatig nog hoorde over executies die in deze periode door al-Shabaab werden uitgevoerd (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 14).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven wordt verder ondergraven door het weinig doortastende optreden van al-Shabaab. Het is immers uitermate vreemd dat al-Shabaab pas na zeven jaar bedreigingen die zonder gevolg bleven zou overgaan tot de uitvoering ervan. Dit gedrag strookt niet met de reputatie van de groepering. Wat dit betreft blijkt uit informatie dat een weigering hun regels na te leven tot ernstige bestraffing kan leiden. Uit informatie blijkt bovendien dat al-Shabaab ook in 2015 steeds in staat was operaties uit te voeren in de Somalische hoofdstad. Het is dan ook onaannemelijk dat u gedurende al die tijd slechts zou zijn bedreigd door de groepering. Het afwachtende gedrag ten opzichte van u strookt bovendien niet met de grote actiebereidheid van al-Shabaab ten opzichte van de andere personen die uw taak tegen de zin van al-Shabaab in bleven uitvoeren. Zowel uw broer (die na een eenmalige waarschuwing reeds om het leven werd gebracht), als zijn vervanger werden immers reeds na een korte tijd het doelwit van een aanslag. In het geval van uw voorganger zelfs ondanks de bescherming van zijn machtige Abgal clan. Het onaannemelijk weinig doortastend gedrag van al-Shabaab blijkt ook uit hun reactie op uw ontsnapping. U stelt hierover dat al-Shabaab geen enkele poging ondernam om u na uw ontsnapping opnieuw te vatten (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 14). Al-Shabaab zou u na de ontsnapping niet hebben opgezocht terwijl ze op de hoogte waren van uw werkplaats en u al een tweede keer was kunnen ontkomen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 13).

Tot slot blijkt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven te worden ondergraven door inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen. Zo beweerde u over uw ontsnapping voor de Dienst Vreemdelingenzaken in tegenstelling tot uw verklaring voor de Commissaris-generaal dat u bij uw tweede arrestatie gewoon werd vrijgelaten (Vragenlijst CGVS, punt 3). Ook over het lot van uw vader zijn uw verklaringen niet met elkaar in overeenstemming. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u wat dit betreft immers dat uw vader om het leven kwam bij een luchtaanval van het Kenyaanse leger (Vragenlijst CGVS, punt 5) terwijl u voor de Commissaris-generaal stelt dat u geen informatie heeft over zijn lot (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 10).

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal

andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamial Shabaabstische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Bij aangetekend schrijven van 2 september 2016 laat de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota met een volgend nieuw element geworden: een medisch attest van 23 augustus 2016.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij uiteen dat de problemen voor haar en haar familie reeds in 2007 begonnen, maar dat hun werkzaamheden werden voortgezet aangezien de familie anders zou verhongeren. De verzoekende partij benadrukt dat de werkzaamheden telkens even stopten na een bedreiging, maar dat zij niet zomaar alles konden sluiten daar de hele familie afhankelijk is van deze werkzaamheden. Zij stelt dat zij dit reeds in haar asielrelaas uitgebreid heeft uiteengezet. De verzoekende partij stelt verder dat de kritiek van de verwerende partij op haar asielrelaas niet serieus is. De verzoekende partij betoogt dat gedurende 7 jaar meerdere mensen in haar omgeving en familie werden vermoord en bedreigd. Er is dus wel degelijk sprake van een doortastend optreden van Al-shabaab. De verzoekende partij betoogt eveneens dat er geen tegenstrijdigheden zijn in haar verklaringen. Het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zeer snel moest verlopen, is voor haar enkel een samenvatting van haar relaas. Zij staat dan ook achter haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar de verzoekende partij de tijd kreeg om haar verhaal gedetailleerd weer te geven. In het verzoekschrift wordt tevens gesteld dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen, dat deze zeker niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen. De 'COI-focus' van 19 februari 2016, waarop de verwerende partij zich baseert, stelt duidelijk de problemen in Somalië aan de kaak. Het is voor de verzoekende partij onbegrijpelijk hoe de verwerende partij tot haar conclusie inzake de subsidiaire beschermingsstatus is kunnen komen. De verzoekende partij citeert verschillende stukken van de 'COI-focus' van 19 februari 2016 om aan te tonen dat Somalië meerdere problemen heeft. Zij verwijst eveneens naar meerdere artikels van de internationale pers inzake Somalië en Mogadishu. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair vraagt zij om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij in Somalië als kleermaker werkte en Somalië ontvlucht is omwille van problemen met Al-shabaab. Nadat Al-shabaab haar broer vermoord heeft en een medewerker bedreigd heeft, bleven ze de verzoekende partij bedreigen. Nadat de zoon van de verzoekende partij is omgekomen bij een aanslag, is de verzoekende partij gevlucht en heeft zij uiteindelijk Somalië verlaten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar asielrelaas.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat ze zich telkens een tijdje gedeisd hield nadat Al-shabaab haar bedreigd had, maar dan opnieuw met haar werkzaamheden diende te beginnen omwille van financiële redenen. Haar hele familie is afhankelijk van haar werkzaamheden. Hiermee herhaalt de verzoekende partij hetgeen wat ze reeds tijdens haar gehoor verklaard heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat: *“Gezien de ernst van de (deels uitgevoerde) bedreigingen is een loutere verwijzing naar een gebrek aan alternatieven onvoldoende om uw roekeloos gedrag te verklaren. Dit des te meer aangezien al-Shabaab zich aanvankelijk enkel verzette tegen het vervaardigen van vrouwenkleding en de manier waarop de maten werden genomen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.11). U en uw familie hadden zich dan ook op eenvoudige wijze aan de vervolging door al-Shabaab kunnen onttrekken door zich toe te leggen op de andere producten die volgens uw verklaringen in het atelier werden vervaardigd namelijk mannenkleding, gordijnen en bekleding voor bankstellen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.4).”*

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij aangehaald heeft dat ze reeds verscheidene jaren door Al-shabaab bedreigd werd en dat zelfs een aantal bedreigingen reeds uitgevoerd werden. Gelet op deze omstandigheden is het ongeloofwaardig dat de verzoekende partij in die omstandigheden opdrachten aannam van tegenstrevers van Al-shabaab zoals van het Somalisch leger en Ahlu Sunna Waljama'a (hierna: ASWJ) om vlaggen te maken (gehoorverslag 26 maart 2016, p. 10). Dit is des te meer ongeloofwaardig omdat de verzoekende partij verklaard heeft dat Al-shabaab haar in het oog hield (gehoorverslag 26 maart 2016, p.10) en dat ze gehoord had dat Al-shabaab in dezelfde periode nog regelmatig executies uitvoerde, alhoewel ze niet meer zo machtig waren (gehoorverslag 26 maart 2016, p.14).

Voorts meent de verzoekende partij in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat Al-shabaab wel doortastend gehandeld heeft. De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat haar broer en twee medewerkers van het naaiatelier vermoord werden en dat de verzoekende partij zelf meermaals bedreigd werd alsook tweemaal werd vastgehouden. Zij is dan ook van mening dat er wel degelijk sprake is van een doortastend optreden van Al-shabaab. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het CGVS verklaard heeft dat haar twee broers vermoord werden door Al-shabaab, en niet één broer en twee medewerkers, zoals ze in het verzoekschrift aangeeft. Gelet op de verklaringen dat haar twee broers in 2007 en 2008 door toedoen van Al-shabaab overleden zijn en dat een medewerker, die na de dood van haar eerste broer aangenomen werd, reeds in 2008 gevlucht is, daar deze medewerker bedreigd werd is het niet aannemelijk dat ze in haar geval,

pas na verscheidenen jaren van bedreigingen die zonder gevolg gebleven zijn, overgegaan zouden zijn tot een ontvoering. Dit gedrag van Al-shabaab strookt niet met het eerder vertoonde gedrag en de reputatie van de groepering. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Wat dit betreft blijkt uit informatie dat een weigering hun regels na te leven tot ernstige bestraffing kan leiden. Uit informatie blijkt bovendien dat al-Shabaab ook in 2015 steeds in staat was operaties uit te voeren in de Somalische hoofdstad. Het is dan ook onaannemelijk dat u gedurende al die tijd slechts zou zijn bedreigd door de groepering. Het afwachtende gedrag ten opzichte van u strookt bovendien niet met de grote actiebereidheid van al-Shabaab ten opzichte van de andere personen die uw taak tegen de zin van al-Shabaab in bleven uitvoeren. Zowel uw broer (die na een eenmalige waarschuwing reeds om het leven werd gebracht), als zijn vervanger werden immers reeds na een korte tijd het doelwit van een aanslag. In het geval van uw voorganger zelfs ondanks de bescherming van zijn machtige Abgal clan.”*

Voorts is het ongeloofwaardig dat de verzoekende partij uit de handen van Al-shabaab ontsnapt is, en dat Al-shabaab de verzoekende partij gezocht heeft na deze ontsnapping (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 14) terwijl ze haar woon- en werkplaats kenden. Ook is het ongeloofwaardig, gelet op de reputatie van Al-shabaab, dat de verzoekende partij twee keer uit de handen van Al-shabaab ontsnapt is (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 13). De verzoekende partij verduidelijkt geenszins met haar betoog waarom Al-shabaab haar 7 jaar lang enkel bedreigd heeft zonder tot een uitvoering van deze bedreiging over te gaan. Bovendien geeft de verzoekende partij geen verklaring waarom Al-shabaab haar niet opnieuw zou opzoeken na haar ontsnapping. Al deze elementen komen niet geloofwaardig over, gelet op de relatief snelle aanslagen op de broers en de vader van de verzoekende partij en op de reputatie van Al-shabaab.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wees er in de bestreden beslissing ook op dat: *“Het is in het licht van uw voorafgaande problemen met al-Shabaab ook totaal ongeloofwaardig dat u zomaar opdrachten aannam van hun tegenstanders zoals het Somalische leger en ASWJ (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.10). De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat u ervan uit ging dat u door al-Shabaab in het oog werd gehouden. U stelt immers dat ze wisten wie het atelier binnenkwam, hoe zij er uit zagen en op welk uur u de afmetingen had genomen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.10). Dat u desondanks in opdracht van soldaten een vlag maakte en in 2014 een opdracht van Ahlu Sunna Waljama'a aanvaardde om ook voor hen vlaggen te maken (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p.4)p. 10) is totaal onaannemelijk. Gevraagd waarom u dergelijke risico's nam, verklaart u dat al-Shabaab in die periode niet heel machtig was en u gedurende een tijd geen bedreigingen meer had ontvangen (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 14). Deze verklaring is echter gebrekkig gezien de gebeurtenissen die zich volgens uw eigen verklaringen reeds voordien hadden afgespeeld. Bovendien verklaart u zelf dat u regelmatig nog hoorde over executies die in deze periode door al-Shabaab werden uitgevoerd (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 14).”* Deze elementen van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, worden door het betoog van de verzoekende partij niet weerlegd. Er kan geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat na de aanslagen op haar broers, na de vlucht van haar vader en na zelf meermaals bedreigd te zijn geweest, de verzoekende partij zomaar opdrachten aanneemt van tegenstanders van Al-shabaab, terwijl zij op de hoogte was van het feit dat zij en haar werkzaamheden in het oog werden gehouden door hen.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), stelt de verzoekende partij dat haar niet veel tijd werd gegeven bij de DVZ. Ook stelt de verzoekende partij dat het gehoor bij de DVZ enkel een samenvatting is van haar verklaringen en dat ze niet uitgebreid mocht vertellen. In dit verband wijst de Raad erop dat de tegenstrijdigheid de kern van haar asielrelaas betreft, met name of zij ontsnapt is aan Al-shabaab of dat zij door Al-shabaab werd vrijgelaten. Op de DVZ verklaarde de verzoekende partij dat *“In december 2007 werd ik een tweede keer opgepakt door Al-Shabaab, om dezelfde reden. Ik werd 13 à 14 dagen vastgehouden. Er ontstond onenigheid tussen leden van Al-Shabaab onderling, waardoor een van hen een aantal gevangen heeft vrijgelaten (waaronder ik)”* (Vragenlijst DVZ, punt 3.1), terwijl tijdens het gehoor op het CGVS de verzoekende partij het volgende heeft verklaard: *“Tweede keer ben ik ontsnapt omdat ze onderling ruzie kregen ik en een andere jonge man konden ontsnappen. Onderling kregen ze ruzie. Ik weet alleen niet waar het om ging; maar dat was onze kans wij zijn dan over de muren gesprongen.”* (gehoorverslag CGVS, 23 maart 2016, p13). Voorts heeft de verzoekende partij op de DVZ verklaard dat: *“Mijn vader was in 2012 reeds gevlucht van Al-Shabaab. Toen hij aankwam in Hosungu werd hij gedood bij een luchtaanval van het Keniaanse leger.”* (Vragenlijst DVZ, punt 3.5), terwijl de verzoekende partij bij het

gehoor op het CGVS het volgende heeft gesteld: “Ik weet niet of hij vandaag leeft of overleden is.” (gehoorverslag CGVS, 23 maart 2016, p10) en “Mijn vader was op zoek naar iets beters. Zo ben ik ook mijn vader kwijtgeraakt. Ik had hoop, ik bleef hopen dat hij terugkeerde met iets beters.” (gehoorverslag CGVS, 23 maart 2016, p12). In dit verband wordt er op gewezen dat redelijkerwijze van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij alle kernelementen van haar asielrelaas, zoals *in casu* de beëindiging van haar vasthouding door Al-shabaab en het lot van haar vader, correct kan situeren, ook bij het eerste interview. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas, *in casu* de beëindiging van haar vasthouding door Al-shabaab en het lot van haar vader. Bovendien werden haar verklaringen op de DVZ aan haar voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend waardoor zij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Het door de verzoekende partij bijgebracht medische attest is niet van dien aard om de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Aan de voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Daarenboven steunen de bevindingen met betrekking tot het litteken op de bovenarm in het medische attest van de Belgische huisarts uitsluitend op de verklaringen van de verzoekende partij zelf om een psychische aandoening te bevestigen. Aangezien aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht, kan bezwaarlijk een causaal verband overtuigen tussen deze stukken en haar asielrelaas. Hoe dan ook kan dit medische stuk evenmin de geloofwaardigheid van haar asielmotieven herstellen.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aannemelijk Somalië te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft de verwerende partij zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid

gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is, doch niet dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat de verzoekende partij door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft daarbij in haar 'COI focus' rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat de verwerende partij erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. De verwerende partij acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR '*position on returns to Southern and Central Somalia*' van mei 2016, stelt de verwerende partij terecht vast dat niet wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. De verwerende partij verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (*R.H. t. Zweden*, nr. 4601/14) waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat de verzoekende partij bij zijn verzoekschrift persartikels over aanslagen heeft gevoegd die recenter zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikels de analyse van de verwerende partij te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheidspersoneel. Verscheidene van de persartikels die de verzoekende partij heeft toegevoegd, hebben betrekking op aanslagen die zijn opgenomen in de 'COI focus' van september 2016 en waarmee de verwerende partij dus in de *update* heeft rekening gehouden. Zelfs uit het stuk dat de verzoekende partij heeft geciteerd uit de vorige 'COI-focus' van februari 2016 blijkt dat de bronnen die zeggen dat Al-shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan de verwerende partij stelt - met verwijzing naar een arrest van de 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de 'Jamestown Foundation' wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die 'Foundation' onder meer naar de aanslag op Lido Beach van 21 januari 2016, die volgens het artikel dat de verzoekende partij heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift ook gericht was op een restaurant. *Human Rights Watch* spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden geviserd door Al-shabaab, maar de verzoekende partij behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de *update* van september 2016 dat de experts Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al-shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert Christopher Anzalone meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al-shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de voormelde UNHCR '*position paper*' van mei 2016, waar de verzoekende partij eveneens uitdrukkelijk naar verwijst, waaruit zij zeer uitgebreid citeert en dat zij ook integraal bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over de locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van het UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat het UNHCR actief zou meewerken aan de vrijwillige terugkeer naar onder meer Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van de verwerende partij, dat steun vindt in de 'COI-focus', dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van de werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor de verzoekende partij. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS